

15.5.2013, Helsinki

Hyvä Onni Rajaniemi, 20,

minä olen tehnyt tämän monta kertaa. Olen jo ehtinyt kirjoittaa useille Onni Rajaniemille, eri-ikäisille. Kaikille heille olen puhunut kauniisti, sulavin sanoin, joilla olen yrittänyt korjata jotain. Tai ennemmin peittää rikkoneeni jotain, kylmät ja rasvaiset sirpaleet.

Nyt olet kaksikymmentävuotias. Haluaisin tietää, päihdytkö yhä samoista asioista kuin viisitoistavuotiaana? Hetkistä, impressionistista harhoista, joita yritit tavoittaa. Siitä, että aina on mahdollista löytää uusi ääni, uudenlainen valon leikki luonnosta, taivaasta. Oletko kadottanut jo idealismin, oletko vaihtanut sen askeesiin? Kerro minulle. Älä tee sitä.

Sinä, organismi, Onni Rajaniemi, elät idealismista. Vaikka et tunnusta sitä ehkä vieläkään, elät uskosta. Uskosta maailman löytymiseen, porttien avautumiseen ja onneen. Kaikkeen tähän minä luotan. Kaikkeen tähän haluan sinun luottavan.

”Älä tuomitse kaikkea kauniiksi, älä tuomitse kaikkea rumaksi”.

Katso, tarkoitus on kävellä, ei juosta. Tarkoitus on kiivetä puuhun niin korkealle, että pudotus ei ole liian suuri, mutta maisemat voivat silti salvata hengen. Tarkoitus on, että valo siivilöityy lehtien läpi, mutta ei himmene, ei muuta muotoaan. Toivon, että yritätkin etsiä ymmärrystä, tietoa, mutta ettet yritä ymmärtää kaikkea. On olemassa Arkhimedeen laki, joka estää kaiken veden pysymisen ammeessa. On olemassa luonto ja laki ja varas yöllä, joka kiertää molemmat. Aina voi palata rikospaikalle.

Mitä tulee voimiin, kuten rakkaus tai hulluus, vastaanota ne. Älä epäröi rakastaa ketä haluat, älä epäröi vastaanottaa hulluutta kun se saapuu. Kukaan ei voi olla puhdas tai järkevä, rationaalisesti ajatteleva tavarajuna. Kaikesta tästä huolimatta tärkeintä on rauha. Siinä lepää kultainen vuode, tuotakin kultaisemmat unet ja toistaan paremmat harhat.

Sillä ennen kaikkea rauha tietää kuka olet: ihminen, joka odottaa ihmisyyttä. Hän, joka aikoo tuntemattoman hovin runoilijaksi, lantitta laulajaksi. Niin se kai menee, mutta menköön. Kaikki mikä on tullakseen, tulkoon, ja kaikki, joka on mennäkseen, saa mennä.

Haluan vain kertoa, kuinka helppoa kaikki on. Kuinka vaivattomia ovat vaivat, suuret ja pienet. Kaikki paino tulee lisäytymään, tiedän sen jo nyt. Kaikesta huolimatta kaikki tulee kestää. Voi olla, että jotkin asiat eivät ikinä tule helpottamaan, eikä täydellinen rauha voi toimia kuin sienien ravintoa ja täyttäen ahdasta elintilaansa. Älä turhaudu, sillä mikä tahansa voi toimia millä tavalla tahansa. Tiedät sen hyvin, sillä minä tiedän yrittäväni ymmärtää sitä jo nyt, sitä valtavuutta vasten pienuutta.

Nyt huomaan puhutelleeni sinua kuin lasta, kuin vanha nuorta. Tätä virhettä et saa tehdä. Älä nosta itseäsi muiden yläpuolelle, vältä kultakorokkeita. Tiedämme molemmat varsin hyvin, että taivas on varattu lokeille, kerosiinille ja sateelle. Pää voi muuttua isoksi imiessään vettä, lokit voivat nokillaan puhkaista ilmalla täyttyneen otsan. Mitä sateeseen tulee, sateessa tanssiessa voi aina vilustua.

Mutta vuodelepo ei ole ikinä pahasta.

Sinulle minä omistan tämän runon – Elegia nimeltä varpunen.

Niin katoavat suuret varpuset

saapuvat pienet, vaaleat tilalle

Pikkuvarpuset

Niin matkaavat ihmiset muualle

suuriin maihin, verkot vesille

Uneksijat

Viimeistä kertaa
kohoan kattoon
Laitimmaisen kerran
katson kulmillani
Vielä ennätän
ehdin taipua
Taipua männyt
Kaatua katajat

Ja niin vastaavat uneksijat kutsuun
onnekkaat lapset, auringon kävyt
Lajitoverit

Ehkä tämä helpottaa sinua asettamaan itsesi syrjään ajasta. Loppujen lopuksi meistä kukaan ei elä yhdessä ajassa, vaan miljardeissa eri ajoissa. Eri-ikäisinä, aina tosin hiukan samanlaisina. Näitä itsestäänselvyyksiä tulee aina katsoa silmiin, sillä niillä on sellaiset, usko pois. Ne näkevät kaiken mitä teemme ja aistivat kaiken mitä ajattelemme. Ehkä juuri se tekee niistä niin pysyviä.

Sinä ja vain sinä

Onni Rajaniemi, 15.